

EL MOTOCICLISME CATALÀ I VALENCIÀ ARRASA

Veni, brrrrm... vinci

'Champi' Herreros, Àlex Crivillé i Sito Pons com a pilots, i Derbi i J.J. Cobas en motocicletes, han assolit, en les corresponents categories, els títols mundials de motociclisme. Una gesta històrica i potser irrepètible, però no gens casual.

E. Company

Primera va ser Sito Pons, cavalcant la familiar Honda de l'equip Campsa, en la categoria de 250 cc, el 6 d'agost. El 26 del mateix mes tocava el torn a *Champi* Herreros, damunt d'una de les *bales roges* de Mollet, les Derbi, en els 80 cc. I l'últim, un dia després, Àlex Crivillé, pilotant una sorprenent J.J. Cobas, en 125 cc. Tres títols mundials de motociclisme sobre quatre possibles, una proporció excel·lent per al motociclisme del país. El fet de per si ja mereix tota llei d'honors, si no fos per l'encara més insòlit: que es manté el promig. La temporada passada foren igualment tres sobre quatre: des d'Aspar —que enguany no ha «sucat»—, 80 i 125 cc; i el de dos i mig de Sito Pons, que repeteix. Fent números, en els dos últims

«Sito» Pons, ha passat, només en una temporada, del número 3, al número 1. El campió del món.

anys, sobre vuit títols mundials en disputa, sis han estat assolits per pilots catalans i valencians. I el que no pot oblidar-se: quatre d'ells s'han guanyat sobre màquines enterament catalanes, les Derbi i la J.J. Cobas.

Títols a part, tampoc pot deixar-se de banda la bona quantitat de pilots del país que amb més o menys mitjans i més o menys fortuna, van poblant els engrallats de sortida dels distints circuits del Continental Circus. Joan Garriga, traït per la seva muntura; Jordi Martínez *Aspar*, recolector d'infortunis; Carles Cardús, en procés de recuperació; Lluís Miquel Reyes, quatre costelles fracturades a Txecoslovàquia; Julià Miralles, batallador com sempre, etc.

A causa dels bons resultats aconseguits pels pilots del país per segona temporada consecutiva, ara que aquesta arriba a la seva fi i comença el ball de fitxatges i ofertes de cara a l'any que ve, molts d'ells es troben en el punt de mira de les grans escuderies internacionals perquè conduixin les seves motos. Sito Pons ha estat el primer a signar, i la pròxima temporada, continuant amb l'equip de Campsa, saltarà als 500 cc a bord d'una Honda oficial.

Per tradició

L'esclat del motociclisme català i valencià no és un fet casual ni, pel que sembla, efímer. Des de la sequera de títols que va significar el pas generacional dels Nieto, Tormo i Palomo als *Aspar*, Pons, Herrerós i Crivillé, l'afició per la motocicleta va ser una constant en els circuits —pocs i mal condicionats— i les carreteres —moltes i pitjor condicionades— del país. Aquesta realitat va venir empesa per una insistent tradició motociclista catalana, per l'obertura de les fronteres a la incidència comercial japonesa, i per un suport econòmic a la competició.

Parlar de motociclisme català és fer referència obligada a la tradició industrial que hi ha hagut en el sector al Principat, l'auge del qual va arribar al seu cim a principis de la dècada dels setanta, sobretot en motos de muntanya. Bultaco, Montesa, Ossa, Derbi, Sanglas, Ducson, etc., van satisfer durant generacions el desitjos de dues rodes dels aficionats, i solament la falta d'inversió econòmica a alt nivell va privar que l'esclat motociclista d'enguany s'hagués produït bastant de temps enrere. Això no obstant, la base per a les futures generacions quedava establerta a pesar que gran part de les *clàssiques* catalanes de motocicletes, com

Ossa, Bultaco, Sanglas..., haguessin deixat l'existència en el camí. Només la fàbrica de Martorelles, l'entranyable Derbi, s'ha salvat de la crema. En l'actualitat ostenta vuit títols de marques i deu noms de pilots. Segons Josep Mensa, director comercial de Derbi, el secret està «a mantenir-se al capdamunt de tot quant a tecnologia, i una bona manera d'adquirir-la és amb la competició. A part, és clar, de la confiança en nosaltres mateixos, imprescindible perquè la fàbrica es mantingui i no hagi d'anar a parar a mans estrangeres».

El peix i la cua

La campanada d'enguany, però, l'ha donada la J.J. Cobas, a les mans d'Àlex Crivillé. J.J. Cobas és una motocicleta catalana de la qual es fabriquen molt poques unitats i sempre per encàrrec. De fet és una empresa d'enginyeria dedicada al motor. «Vam començar l'any —diu Antoni Cobas, dissenyador dels xassís, reconegut mundialment— fent una sèrie de dotze o catorze motos. Però quan vam connectar amb Crivillé, vam posar-nos a treballar sobre dues d'elles i, gràcies al campionat mundial obtingut, tenim per a l'any que ve una demanda encarregada de més de trenta motos».

La publicitat aconseguida per la J.J. Cobas és un exponent dels beneficis comercials que pot generar l'assistència a un campionat del món. A aquest aspecte, no hi són indiferents els espònsors o patrocinadors, sobretot si es compleix una premissa indispensable: la televisió.

«Amb el seguiment que ha fet la televisió —diu Josep Mensa— de tot el mundial de motociclisme, els espònsors col·laboren econòmicament en els distints equips. Les escuderies en surten beneficiades i, per tant, els pilots, que tenen un material més competitiu i unes majors possibilitats de victòria». Aquest procés és el del peix que es mossega la cua, ja que si els corredors guanyen títols mundials, la televisió té més audiència i, en conseqüència, els patrocinadors obtenen majors beneficis publicitaris. I la roda s'engega de nou.

Finançar una escuderia que segueixi el mundial no és gens barat. El presupost per a la temporada que acaba de finalitzar, per a la J.J. Cobas de Crivillé, ha girat al voltant dels 100 milions de pessetes. «Totalment pagats pels nostres espònsors», diu Antoni Cobas.

L'any que ve, però, es convertirà en la prova de foc: l'assalt a la categoria

Dalt, «Sito» Pons. Baix, «Chami» Herrerós.

reina, els 500 cc, l'únic campionat que cap pilot català té en les seves vitrines. Amb *Aspar* i Crivillé —si res no falla— als 250 cc, i Pons i segurament Garriga en els 500 cc, la temporada es preveu prometedora, ara que el motociclisme català ha posat la directa i no sembla que hi hagi ningú que el deturi. □